

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
᾽Ορθοδοξίας μας

« Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, εἰδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατά Σου τὴν ἰσχύν πέπτωκεν... »

Τὸ διεθνὲς σκηνικὸ τοῦ Νεοπαγανισμοῦ*

Μέρος Α΄

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου (Μ. Th.)

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς πλέον ἐπικίνδυνες καὶ ἐφιαλτικὲς ὄψεις τοῦ σύγχρονου καὶ ἀντιχριστοῦ κινήματος τῆς « Νέας Ἐποχῆς », εἶναι καὶ ἡ προσπάθεια νεκρανάστασης καὶ ἀναβίωσης διεθνῶς τῶν ἀρχαίων παγανιστικῶν θρησκειῶν, ἡ ὁποία ξεκίνησε δειλὰ-δειλὰ μετὰ τὸν Δεύτερο Παγκόσμιον Πόλεμον, ἐὰν ἐξαιρέσουμε βεβαίως τὴν κίνηση ἀναβίωσης τῆς γερμανικῆς εἰδωλολατρίας κατὰ τὴν περίοδο τοῦ μεσοπολέμου καὶ ναζισμοῦ¹.

Σήμερα ὁ Νεοπαγανισμὸς ἀναπτύσσεται μὲ γρήγορους ρυθμοὺς παγκοσμίως καὶ περιλαμβάνει τὴν ἐπαναφορὰ τῆς λατρείας κάθε εἶδους προχριστιανικοῦ μεταπτωτικοῦ εἰδωλολατρικοῦ μορφώματος. Ἐνδεικτικὰ μόνον, θὰ ἀναφέρουμε ὅτι νεοπαγανιστικὲς ὀργανώσεις ὑπάρχουν σήμερα μέχρι καὶ τὴν Ἀλάσκα²!

Μὲ δεδομένο, λοιπόν, ὅτι ἡ σωστὴ καὶ ἐπαρκὴς ἐνημέρωση εἶναι βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ὀρθὴ ποιμαντικὴ ἀξιολόγηση καὶ ἀντιμετώπιση τοῦ φαινομένου τοῦ σύγχρονου Νεοπαγανισμοῦ, θὰ προσπαθήσουμε νὰ καταγράψουμε τὶς μορφὲς ποὺ ἔχει καὶ μὲ τὶς ὁποῖες ἐκφράζεται στὸν εὐρωπαϊκὸ κυρίως χῶρον, καὶ ταυτοχρόνως θὰ ἀναφέρουμε τὶς κυριότερες νεοπαγανιστικὲς ὁμάδες, ὀργανισμοὺς καὶ τὰ περιοδικὰ τους.

Τὸ παρὸν ἄρθρον, ἀποβλέπει, στὸ νὰ ἀποτελέσει μιὰ μικρὴ συμβολὴ στὴν ἐνημέρωση γιὰ τὸ πῶς διαμορφώνεται τὸ διεθνὲς σκηνικὸ τοῦ Νεοπαγανισμοῦ.

Τοῦτο ἐπιβάλλεται, ἂν σκεφθοῦμε π.χ. τὸ πλῆθος τῶν χιλιάδων

ἀνθρώπων πὸ γιὰ ποικίλους λόγους ταξιδεύουν καθημερινῶς ἀπὸ καὶ πρὸς διάφορες χῶρες, τὴν συνεχῶς αὐξανόμενη χρήση τοῦ Διαδικτύου μὲ τὶς ἑκατοντάδες νεοπαγανιστικὲς ἴστοσελίδες πὸ ὑπάρχουν σὲ αὐτὸ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι χιλιάδες Ἑλληνόπουλα σπουδάζουν σὲ Πανεπιστήμια τοῦ ἔξωτερικοῦ, ὅπου ὑπάρχουν Νεοπαγανιστικοὶ Σύλλογοι³.

α΄ Μορφὲς νεοπαγανιστικῶν λατρειῶν

ΒΑΣΙΚΗ διαπίστωση τοῦ μελετητῆ τοῦ φαινομένου τῆς ἀναβίωσης τοῦ Νεοπαγανισμοῦ, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ὁ σύγχρονος Νεοπαγανισμὸς δὲν ἔχει ἐνιαία ἔκφραση καὶ ἐκπροσώπηση.

Ποικίλλει ἀναλόγως μὲ τὸ ποῖο εἰδωλολατρικὸ θρησκευτικὸ μῶρφωμα ὑπῆρχε σὲ κάθε χώρα πρὶν τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, τὸν βαθμὸ γνώσης του, τὸν σύγχρονο τρόπο κατανόησης καὶ ἐπαναπροσδιορισμοῦ του.

Ταυτοχρόνως, οἱ ὁπαδοὶ τῶν νεοπαγανιστικῶν λατρειῶν συνδέουν αὐτὴ τὴν ἀναβίωση καὶ μὲ διάφορες οἰκολογικὲς παραμέτρους, τὴν προβάλλουν ὡς πρόταση διαφορετικῆς κοσμοθέησης⁴, ἐνῶ ἄλλοι ἐπιχειροῦν σύνθεση εἰδωλολατρίας καὶ ἀποκρυφισμοῦ, ὅπως θὰ δοῦμε στὴν συνέχεια.

Τὸ κοινὸ στοιχεῖο σὲ ὅλες τὶς νεοπαγανιστικὲς ὁμάδες εἶναι ἡ ἐχθρική καὶ ἀπαξιώτικὴ τοποθέτησή τους σὲ κάθε τι τὸ χριστιανικὸ⁵.

Στὶς μορφὲς λοιπὸν τῶν νεοπαγανιστικῶν λατρειῶν πὸ ἔχουν ἀναβιώσει γενικά, καὶ στὴν Εὐρώπῃ εἰδικότερα, πρέπει νὰ ἀναφέρουμε τὶς ἑξῆς:

1. Τὸ Ἀρχαιοελληνικὸ Δωδεκάθεο: Ἀποτελεῖ τὴν ἐλληνικὴ ἔκφραση καὶ προσπάθεια ἀναβίωσης τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς εἰδωλολατρίας, ὡς δῆθεν ἐπιστροφή στὴν «*πατρῶα θρησκευτικὴ παράδοση*»⁶, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τους.

Συνοπτικὰ γιὰ τὸν ἐλληνικὸ νεοπαγανιστικὸ χῶρο πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε τὰ ἑξῆς:

- Ὁ ἐλληνικὸς νεοπαγανιστικὸς χῶρος δὲν εἶναι ἐνιαῖος, ἀλλὰ πολυτασικός. Παρουσιάζεται μὲ τὴν μορφή σωματείων, πολιτιστικῶν ἑταιρειῶν, περιοδικῶν κ.λπ.

Ἐνδεικτικῶς, ἐδῶ ἀναφέρουμε ὅτι μεταξὺ τῶν διαφόρων νεοπαγανιστικῶν τάσεων ὑπάρχει καὶ μιὰ πὸ συνδέει τὸ Δωδεκάθεο μὲ τὴν οὐφολογία (UFO).

- Για πολλούς λόγους, μεταξύ τῶν διαφόρων ομάδων καὶ ἐκπροσώπων τοῦ ἑλληνικοῦ Νεοπαγανισμοῦ παρουσιάζονται ἔριδες, ἀντιπαλότητες, μειωτικοὶ χαρακτηρισμοὶ κ.ἄ.

- Ὑπάρχουν μεταξύ τους ριζικῶς ἀντίθετες γνώμες γιὰ τὸ τί ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ ποὺ λατρεύουν. Ὁμολογοῦν καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι «οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Ἀρχαιοελληνικοῦ Κινήματος δὲν ἔχουν μία σαφὴ γνώση γιὰ τὴν Ἀρχαιοελληνικὴ Θρησκεία, ἐρμηνεύοντας τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία κατὰ τὸ δοκοῦν»⁷.

Ἐνδεικτικῶς, θὰ παραθέσουμε δύο παραδείγματα.

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὴν μία ἄποψη: «Οἱ Ἐθνικοὶ Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων, ὅπως καὶ ὅλων τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν λαῶν, εἶναι ἐνέργειες, δυνάμεις καὶ εἶναι ἰδέες»⁸.

Ἀντίθετα πρὸς αὐτὴ τὴν ἄποψη, ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας τοῦ Δωδεκαθέου καὶ ἐκδότης ἀρχαιολατρικοῦ περιοδικοῦ ἰσχυρίζεται: «Οἱ θεοὶ εἶναι ὁμοούσιοι πρὸς τὰ ἄλλα ὄντα, διότι ἔχουν τὴν ἴδια οὐσία: τὸ ψυχικὸ ἄτομο. Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ποὺ ἔφτασαν στὸ τέλος τοῦ κύκλου τῶν μετεμψυχώσεων, διατηροῦν τὶς ἀναμνήσεις ὅλων τῶν βίων τους...»⁹.

- Κοινὸ χαρακτηριστικὸ ὅλων τῶν ομάδων εἶναι τὸ μῖσος, ἡ ἀπαξίωτικὴ ἀναφορά, ἡ χλεύη καὶ ὁ φανατισμὸς πρὸς κάθε τι τὸ χριστιανικό.

- Ταυτίζουν τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ θρησκεία μὲ τὴν ἑλληνικότητα. Κατὰ τοὺς παράλογους καὶ ἀνιστόρητους ἰσχυρισμούς τους, Ἑλληνας θεωρεῖται μόνον ἐκεῖνος ποὺ λατρεύει τὸ Δωδεκάθεο.

Φυσικὴ συνέπεια τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἡ ἀπόρριψη τοῦ Βυζαντίου καὶ οἱ ἀπέλπιδες προσπάθειές τους νὰ παρουσιάσουν κάθε τι ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὸ Βυζάντιο ὡς ἰδεολογικὸ βρυκόλακα καὶ ἐχθρὸ δῆθεν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

- Ἐπιμελῶς ἀποφεύγουν νὰ ἀναφέρονται σὲ μελανὲς πτυχὲς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας. Οἱ σύγχρονοι νεοπαγανιστὲς σιωποῦν γιὰ τὰ ἐπαίσχυντα χαρακτηριστικὰ τῶν λεγομένων μὲν θεῶν, κατ' οὐσίαν δὲ δαιμόνων, ὅπως γιὰ τὶς αἰσχροτήτες, τοὺς φθόνους, τὰ μίση, τὶς ἀπάτες, καθὼς ἐπίσης γιὰ τὴν ἀνθρωπολατρία, τὶς ἀνθρωποθυσίες ποὺ ἐδέχοντο κ.ἄ.

Ταυτοχρόνως, ἐπιχειροῦν νὰ ἀπαξιώσουν καὶ νὰ εὐτελίσουν καὶ κάθε μορφή κριτικῆς κατὰ τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ εἰδωλολατρικοῦ θρησκευτικοῦ μορφώματος ἀκόμη καὶ ὑπὸ αὐτῶν τῶν ἀρχαίων φι-

λοσόφων και λογίων (π.χ. Ξενοφάνης, Εὐήμερος, Ἑκαταῖος ὁ Ἀθηναίος, Λέων ὁ Μακεδόνας).

- Ἐκτὸς ἀπὸ τῆς ἀπίστευτης ἱστορικῆς διαστρεβλώσεως, τὴν ἰδεολογικὴν χρῆσιν τῶν πηγῶν, ἡ ἱστορία ἀντικαθίσταται ἀπὸ τῆς ἰδεολογικῆς τους φαντασιώσεως.

- Ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μὲ πρωτοφανῆ σκληρότητα, ἔχοντας ἄλλοτε κίνητρα ἀντισημιτικά, ἄλλοτε ρατσιστικά καὶ ἄλλοτε ἰδεολογικά.

Μὲ τὴν ἴδια ἀγριότητα ἐπιτίθενται καὶ κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου, τοῦ Ἀπ. Παύλου, τῶν ἀγίων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας γενικότερα.

- Μεταξὺ τῶν διαφόρων νεοπαγανιστικῶν τάσεων, ὑπάρχουν καὶ μερικές, οἱ ὁποῖες συσχετίζονται μὲ τὴν νεοναζιστικὴν ἰδεολογία καὶ τὸν ἀκροδεξιὸν πολιτικὸν χῶρον στὸ ὄνομα μιᾶς « *Ἑλληνοκεντρικῆς κοσμοθέσεως* ».

Ἀξίζει νὰ ἀναφερθοῦν ἐν προκειμένῳ δύο χαρακτηριστικὰ παραδείγματα.

Νεοπαγανιστικὸν περιοδικὸν (τεῦχος Ἰαν.-Φεβρ. 2003) ἐνημέρωνε τοὺς ἀναγνώστες του, ὅτι ἀρθρογράφος του μετέφραζε στὰ ἑλληνικὰ τὸ ἔργο τοῦ παγανιστῆ καὶ κατ' ἐξοχὴν θεωρητικοῦ τοῦ Ναζισμοῦ Alfred Rosenberg: « *Ὁ Μύθος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα* » (Der Mythos der 20 Jahrhunderts), τὸ ὁποῖο θὰ ἐκδώσει τὸ ἐν λόγῳ νεοπαγανιστικὸν περιοδικόν. Ἐπιπλέον, χαρακτήριζε τὸ ἐν λόγῳ ναζιστικὸν κείμενον ὡς « *μνημειῶδες* ». Νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ Ἀ. Ρόζενμπεργκ καταδικάστηκε ἀπὸ τὸ διεθνὲς δικαστήριον τῆς Νυρεμβέργης ὡς ἐγκληματίας πολέμου καὶ ἀπαγχονίστηκε στὶς 16-10-1946.

Ἐπιπλέον, ὀρισμένοι νεοπαγανιστῆς τονίζουν μὲ ἔμφαση τὴν βιολογικὴν καὶ φυλετικὴν δῆθεν ὑπεροχὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ προβάλλουν ρατσιστικὰ καὶ ἀντισημιτικὰ ἀντιλήψεις, στοιχεῖα ποὺ σὺν τοῖς ἄλλοις ὑπάρχουν καὶ στὴν νεοναζιστικὴν ἰδεολογία¹⁰.

(Ἀκολουθεῖ τὸ Μέρος Β')

(*) Περιοδ. «Ἐφημέριος», Φεβρουάριος 2004, σελ. 11-13. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. K. Algermissen, *Deutschreligiöse Bewegung*, στὸ L. Th. K¹, 3, 259-261.

2. <http://www.witchhaven.com/phoenix/akpagans/html>

3. Ἐνδεικτικῶς, ἐδῶ ἀναφέρουμε τρεῖς νεοπαγανιστικὰ ὀργανώσεις ποὺ δραστη-

ριοποιούνται σε Πανεπιστήμια τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας. Πρόκειται γιὰ τὶς «*The Sheffield University Pagan Society*», «*St. Andrews University Pagan Society*», καὶ «*University of Bristol Earth Religions Society*». Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ὑπάρχουν ἀντίστοιχες παγανιστικὲς ὀργανώσεις σὲ 27 πανεπιστημιακὰ ἰδρύματα τῶν Η.Π.Α. καὶ σὲ 5 τῆς Αὐστραλίας.

4. A. de Benoist, *Heide Sein. Zu einem neuen Anfang. Die europäische Glaubensalternative*, Tübingen 1982. H. Gasper, *Neuheidentum*, στὸ *Lexicon der Sekten Sondergruppen und Weltanschauen*, 7η ἔκδ. στ. 740-742.
5. *Lexicon der Sekten, Sondergruppen und Weltanschauen*, ὅ.π.π., στλ. 741.
6. Βλ. ἐνδεικτικὰ, Τὸ συλλογικὸ ἔργο, «*Ἡ ἀναβίωση τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας*», Θεσσαλονίκη 2002. Χαρίκλειας Μήνη, *Νεοπαγανισμός*, Θεσσαλονίκη, 2000, σελ. 286-338.
7. Μάριου Δημόπουλου, *Οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ ἐπανεμφανισθοῦν!*, στὸ *Ἡ Ἀναβίωση τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας*, 2002, σελ. 74-75.
8. Ἐπιστολὴ Οὐρανίας Τουτουντζῆ, περ. Τρίτο Μάτι, τ. 95, σελ. 70.
9. Παν. Μαρίνη, *Τί πιστεύει ἡ Ἑλληνικὴ μας θρησκεία*, περ. Τρίτο Μάτι, τ. 95, σελ. 28.
10. *Ἐλευθεροτυπία*, 7.2.1999 (Ἰὸς τῆς Κυριακῆς)